Quaresma - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 10/03/2013 - 09:00

Js 5,9a.10-12
2 Co 5, 17-21
Lc 15,1-2.11-32

La paràbola del Fill Pròdig la podem considerar com si el fill petit fos un pecador i el gran un fariseu, però també com dues maneres de relació del home amb Déu. El fill petit representaria la persona humana que fuig de Déu, que vol ser lliure del seu "domini". El fill gran seria la persona que creu en Déu, però no en el Déu Pare de Jesús, s'equivoca en la seva relació amb Déu, pensaque és una relació de "domini", de subjecció a Déu, de pura obediència. **Tots dos tenen un problema en la seva relació amb Déu, però també la tenen entre ells mateixos**: tots dos s'ignoren, només quan torna el petit, el gran se'n recorda negativament; el petit ni menta el seu germà. Hi ha un problema en la filiació i hi ha un problema en la fraternitat.**Aquest fill meu** . El petit s'ha anat de casa amb la seva herència. Durant un temps encara té la imatge del Pare, però l'acaba perdent. Dilapida els béns que el Pare li va donar. Es queda sense res. La persona humana sense la relació amb Déu vol desprendre's de la seva creaturitat, de la seva relació amb el Creador, i acaba perdent-se a si mateix. Els fills sense els pares tenen fred. Els fills, per més que parlin de la solidaritat, sense el pare l' obliden. A un nivell gran, també ho veiem en les guerres entre cristians en l'Europa dels últims segles; i ara al món musulmà laguerra entre xiïtes i sunnites.Fill i pare han tingut temps per a pensar. El fill des de la necessitat; el pare des del dolor, des de que el fill li va demanar la part de la seva herència i se'n va anar. L'evolució interior del fill canvia principalment per la necessitat, però canvia també el seu cor. Sap que no pot tornar com si no hagués passat res, i per això demana només el lloc que cobreix la seva necessitat, no torna com a fill, sinó a demanar treball per a viure. Va trencar la relació filial amb el pare i ara cerca un altre tipus de relació. No defuig el pare, però ell no pot fer més. Torna a parlar amb el pare i dir-li el que ha pensat, penedint-se del que va fer. Ni s'imagina que pot fer el pare!Apropant-se a la casa, veu que un ancià ve corrent, se li tira sobre, l'abraça, li fa petons, i ni el deixa parlar. El fill mort ha ressuscitat, el fill perdut ha estat retrobat. "Aquest fill meu", dirà el Pare. I tot es festa. El fill ha experimentat el que és el pare, el que és Déu, tot ell misericòrdia,tot ell acollida. El criat que parlà amb el germà gran dirà que el pare l'ha trobat "amb bona salut", perquè tornar a casa del pare és senyal de bona salut interna, malgrat la fam.**Aquest germà teu**. El pare esperava la tornada diària del fill gran, però quan li diuen que no volia entrar, també surt a trobar-lo i a fer-li entrar a casa. El germà gran s'esplaia amb el pare contra el seu fill petit, "aquest fill teu", i li té enveja del comportament del pare envers ell i es queixa què el pare no hagués tingut detalls amb ell. El pare respon entre sorprès i dolgut:"Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu". Al començament hem sentit que el pare "els repartí els seus béns", no només al fill petit. Per tant, té la mateixa fortuna que el fill petit, i més, perquè té el pare i l'ha tingut sempre. I tot el que és del pare és seu. El fill gran, com no ha viscut la filiació amb goig i llibertat, tampoc ara sap viure la fraternitat. I el pare el parla en plural, como si el fill gran i ell fossin una sola cosa: "ens hem d'alegrar", el "donàvem per mort", "el donàvem per perdut", "l'hem trobat". Quantes vegades haurien parlat del fill i germà petit! "Aquest germà teu" és el que hem retrobat, no només aquest fill meu.A l'evangeli, molts dels miracles que fa Jesús els fa per què li demanen; en canvi, mai li demanen el perdó, el dóna perquè brolla del seu cor misericordiós de Déu. Sant Pau també ho diu en la lectura que hem escoltat: *Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix*. El Pare podria haver dit del fill petit tot el que ha dit el gran, perquè és veritat el que ha fet i el fill gran formula. Però ja el profeta Osees intuïa que Déu té una sensibilitat i una tendresa que està molt per damunt de la nostra: *No cediré a la meva indignació... perquè jo sóc Déu i no un home, sóc el Sant* (11, 9). Aquesta manera de ser Déu és la nostra esperança, és la nostra salvació. I aquest és el Déu desconegut dels dos fills de la paràbola, aquest és el Déu Pare de Jesús, aquest és el Déu que nosaltres confessem com a Déu i Pare nostre.

ETIQUETES
PATERNITAT FRATERNITAT FILIACIÓ